

I Bofkont

Hoera, ik ben jarig, dacht Bregje.
Dat had ze al gedacht voordat ze haar ogen
opendeed.
Vlug mijn kleren aan en naar beneden.
O, ik hoop zo dat ik een hond krijg, 't liefst een
sint-bernard. Of een langharige poes. Of een
konijn.
Toen zag ze dat er iets op haar nachtkastje stond.
Het was een glazen kom. Een viskom. Er zwom
een miezerige goudvis in. Hij was ongeveer net
zo lang en net zo dun als Bregjes pink.
Het allerergste was, dat om de kom een rood lint
gebonden was. Aan het lint zat een kaartje.

*Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag.
Van je lieve ouders*

Een goudvis!
Bregje kon het nauwelijks geloven.

Ze had beslist geen goudvis op haar lijstje gezet. Ze wilde een dier dat je kon aaien en knuffelen. Dat lekker bij je op bed kwam liggen.

Een goudvis was koud en glad en hij had geen zacht vachtje.

Een goudvis kon je geen kusje op zijn snuit geven.

Je stak toch niet je hoofd in de kom, om met je lippen onder water een vissenmond te zoenen? Als je niet oppaste, zwom hij zo je mond binnen.

Wat... stom van ze!

Bregje begreep er niets van.

Ergens diep binnen in haar begon iets te koken en te borrelen. Het was een gevoel dat ze bijna nooit had.

Bregje keek glazig naar de kom, waarin de goudvis stom rondjes zwom.

En wat moest ze nu tegen haar vriendinnen zeggen?

Mijn ouders hebben per ongeluk een goudvis gekocht in plaats van een sint-bernard!?

Maar de goudvis kon er ook niets aan doen. Hij was nu van Bregje, dus ze moest ervoor zorgen.

Ze kleepte zich aan en nam de viskom mee naar beneden.

Onder aan de trap stonden haar ouders.

De woonkamer was versierd met één slinger.
Bregjes vader klopte haar op de schouder.
‘Ha, daar is de jarige. Proficiat meid. Nu ben je zeker wel blij, hè.’
Bregjes moeder gaf haar voorzichtig een kusje op haar voorhoofd.
‘Leuk toch, zo’n goudvisje. Net iets voor jou, dachten wij. Veel leuker dan zo’n vies beest vol haren en vlooien.’
Bregje keek haar ouders alleen maar zwijgend aan.
Allebei trokken ze hun jas aan.
Waarom kreeg ze eigenlijk geen dikke kus?
Ouders kusten en omhelsden hun kinderen toch meestal.
Vooral als ze jarig waren!
Haar moeder gaf haar hoogstens driemaal per jaar zo’n slap kusje. En haar vader klopte haar alleen maar op de schouder.
Alsof ik een goede klant ben die zojuist weer een paar afgekeurde schoenen gekocht heeft, dacht Bregje.
Ze schrok van haar gedachten.
Nog nooit van haar leven had ze over die dingen nagedacht.
‘Perfect huisdier, zo’n visje,’ grijnsde haar vader. ‘Visvoer kost haast niets. Als hij ziek of oud is, spoelen we hem door de wc. Geen omkijken naar.’

Bregje keek naar haar vader.
Hij had een pafferig gezicht, met bolle ogen.
Gek dat haar dat nooit was opgevallen.
Hij zag er dom uit.
Eigenlijk leek hij een beetje op...
‘Precies, een goudvis is een ideaal huisdier,’ zei
Bregjes moeder stralend.
‘Het huis stinkt niet, geen smerig blikvoer en
geen vieze haren.’

Bregje zei nog steeds niets.
Het viel haar nu pas op dat haar moeder zo'n
rare knopneus had.
En eigenlijk was ze veel te zwaar opgemaakt.
Haar gezicht leek wel een masker van make-up,
waar barstjes in kwamen als ze lachte.
En ze droeg kleren die veel te strak zaten.
Gek dat ik dat nooit eerder heb gezien, dacht
Bregje.
Zou dat komen doordat ik nu acht ben?
Of kwam het door hem?
Ze keek naar de scharminkelige goudvis in de
kom.

‘Zo, nu moet ik weer naar de winkel,’ zei haar vader. ‘Geld verdienen. Kijken of er weer sloebers zijn die ik mijn voordelig geprijsde afgekeurde schoenen kan aansmeren.’

‘Ik ga met je mee, schat,’ zei Bregjes moeder. ‘Er is een grote uitverkoop bij Siepers. Die mag ik niet missen. Allemaal leuke koopjes, haast voor niets.’

Bregje stond midden in de kamer met de viskom in haar handen.

Ze had nog steeds geen stom woord gezegd.

Haar vader trok de voordeur open.

‘Bofkont,’ riep hij. ‘Jij kunt lekker de hele dag jarig zijn. Maar wij moeten ons weer gaan uitsloven. Alle kinderen zouden wel zulke ouders willen.’

‘Zorg jij even voor oma, Bregje?’ riep moeder vanuit de hal.

Bam! De deur viel in het slot.

Bregje deed haar ogen dicht en schudde haar hoofd.

Misschien droom ik wel, dacht ze. Dan wil ik nu wakker worden.

Toen ze haar ogen opende stond ze nog steeds in de kamer met een goudvis in een kom.

Dus het was geen droom.

2 Geen zorgen

Oma zat in haar schommelstoel te slapen bij de vensterbank.

Al zolang als Bregje zich kon herinneren, woonde oma bij hen.

Meestal zat ze stil en onopvallend in haar schommelstoel.

Soms keek ze stiekem televisie, als Bregjes ouders er niet waren. Cowboyfilms en ridderfilms, daar was ze dol op.

Ze sliep beneden, want ze kon de trap niet op.

Oma had zilvergrijs haar, rimpels en ze had geen tanden meer in haar mond.

Bregje vond haar lief.

Zachtjes liep Bregje naar de schommelstoel en legde haar hand op oma's arm.

Oma opende haar ogen en glimlachte.

‘Dag oma,’ zei Bregje. ‘Kijk eens wat ze mij gegeven hebben.’

Ze hield de viskom omhoog, vlak voor oma's gezicht.

‘Eigenlijk wilde ik graag een hond of een poesje, of een konijn, oma. Het stond allemaal heel duidelijk op mijn lijstje.’

Oma keek naar de goudvis. Ze knikte.

‘Het verbaast me niks, meisje. Ze houden niet van dieren. Ik wed dat ze over een poosje zelfs die goudvis weer kwijt willen. Net als mij. Elke

week komen ze aan met een nieuwe folder van een of ander rusthuis voor bejaarden.'

Bregje zette de viskom op de vensterbank. Ze keek oma bezorgd aan.

'Maar u laat u toch niet wegsturen, hè oma?'

Oma glimlachte weer. Ze zette een onzichtbare cowboyhoed op haar hoofd en deed of ze kauwgom kauwde.

'Geen zorgen, makker. Pistolen Nellie is een ouwe taaie. Mij krijgen ze zomaar niet weg.'

Bregje schudde van het lachen.

Ze vergat zelfs even de goudvis.

3 Hartelijk gefeliciteerd

Om elf uur was Bregje klaar met afwassen en opruimen van de rommel van de vorige avond: vuile asbakken en lege zakken chips.

Die lieten haar ouders altijd voor Bregje staan. De voordeurbel rinkelde.

Bezoek? dacht Bregje. Dat zal wel niet. Ik mag toch geen feest geven. Te veel rommel, vindt mama.

Of zou mama haar sleutel vergeten zijn?

Nee, dat kan niet, want het is veel te vroeg.

Meestal is ze pas tegen vijf uur terug als ze gaat winkelen.

Nieuwsgierig liep ze naar de voordeur.

Het was de postbode.

Bregje had hem nog nooit gezien. Zeker een invaller.

Het was een oude man met wit haar en vrolijk glinsterende ogen. Hij had een stapel

enveloppen bij zich en een pakje voor Bregje.

Nieuwsgierig keek de postbode naar de ene slinger in de kamer.

‘Hallo, is er vandaag iemand jarig?’ zei hij.

‘Ja, ik.’

‘Kijk eens aan. Hartelijk gefeliciteerd, meisje.’

Hij boog zich voorover en gaf Bregje zomaar een kus op haar wang.

‘En heb je gekregen wat je graag wilde hebben?’

Bregje keek naar haar voeten.

‘Eigenlijk niet, meneer.’

Plotseling voelde ze zich verdrietig, juist doordat de postbode zo aardig deed.

‘Och,’ zei de postbode en hij aaide Bregje over haar hoofd. ‘Misschien heb je het niet hard genoeg gewenst.’

‘Maar ik wilde echt heel graag een lief huisdier,’ zei Bregje.

‘En dat heb je niet gekregen?’

‘Nee. Nou ja, niet echt. Alleen een goudvis.’

‘Aha!’ De postbode stak een vinger omhoog.

‘Dat bedoel ik nou: je wens is bijna uitgekomen, maar niet helemaal. Je hebt niet hard genoeg gewenst.’

Hij zette zijn tas neer en ging op zijn hurken voor Bregje zitten.

‘Als je iets heel graag wenst, meisje, liever dan wat ook op de wereld, moet je het WILLEN.

Met heel je hart en ziel moet je het willen.

Met huid en haar, met handen en voeten. Met al je vingers en tenen, met nagels en tanden.

Je moet het zo sterk willen, dat je bijna barst.

En dan zul je zien dat het ook gebeurt.’

‘Echt waar?’ Bregje giechelde.

‘Echt waar, lieverd!’

De postbode knipoogde en kneep Bregje in haar wang.

Hij hees zijn tas op zijn schouder en ging staan.

‘Ik ga weer verder. Kijk maar eens wat er in je pakje zit. Misschien een leuk cadeautje.’
Hij zwaaide en liep de deur uit.
Wat een lieve, vrolijke postbode, dacht Bregje.
Ze haalde een schaar uit de keuken en ritste het papier open.
Er zat een doos in.
Op de doos was een brief geplakt en erin was een heleboel stro.
In dat stro lag een ei.
Wat is dat? dacht Bregje. Waarom krijg ik een ei?

Toen ze de brief gelezen had, begreep ze het.
Maanden geleden had ze meegedaan aan een tekenwedstrijd. Die had iets te maken met bedreigde diersoorten.